

Winter 2005. 's Werelds beste veldrijder, Sven Nijs, wordt wereldkampioen cyclocross. Voor de eerste keer en volgens kenners niet voor de laatste keer.

Herfst 2005. Joop van Beek keert terug van een succesvol plezierritje door Frankrijk van 4000 kilometer en wordt na afloop van de Shimanoveldrit in Harderwijk gehuldigd, samen met de winnaar van die veldrit. Inderdaad, samen met Sven Nijs

Sven ondergaat de huldiging geduldig en lachend. Hij is spraakzaam en komt sympathiek over, niet in het minst door zijn self-made personal coach, een licht geestelijk gehandicapte man uit zijn supperskamp. Het was een topmiddag en Sven heeft een speciaal plekje in de harten van Joop en mij veroverd.

De jaren daarna blijft Sven de beste cyclocrosser, maar wereldkampioen wordt hij niet meer. Wel grossiert hij in bronzen medailles (4 stuks). Dit jaar is het beijsde Tsjechische Tabor het prachtige décor voor het wereldkampioenschap cyclocross. Er zijn 2 favorieten: Sven Nijs en thuisrijder Zdenek Stybar. Het parkoers is uitermate geschikt voor de Olympische Winterspelen: het is beijsd en spekglad. In de bochten hoef je nog net niet pootje-over. Geschikt voor de techneut Sven Nijs.

Na 's morgens Marianne Vos bij de vrouwen te hebben zien gloreren voor ik nu Sven aan. Hij hoort me niet, maar wat deert me dat? Helaas is Zdenek Stybar al snel gedemarreerd om vervolgens nooit meer te worden teruggezien. De Tsjech wordt verdiend wereldkampioen. Veel toppers leggen zich neer bij de suprematie van de Tsjech, behalve Sven Nijs. Hij geeft alles, gaat minstens 6 keer grondkussend neer, maar Stybar is uit het zicht. Voorgoed. Dan maar 2e, denken Sven en ik. Zilver is nieuw voor Sven, dat had-ie nog niet. Zijn landgenoot Klaas Vantornout steekt daar na een zoveelste smak van Nijs een stokje voor en glibbert naar het zilver. Sven wordt toch nog 3e na een zeer dappere, maar uiterst ongelukkige race. Weer niet gelukt.

Na afloop erkent Nijs ruitelijk dat Stybar de beste was. Prima, zo hoort het. In 2011 gaat het echter wel lukken. Die belofte slingert Nijs de wereld in. Ik houd hem daaraan. Op zijn machtige erelijst is het aantal wereldtitels te karig. Dat weet hij. In tegenstelling tot andere grootheden als Niels Albert en Kevin Pauwels (van toppers tot tobbers in Tabor) geeft Nijs nooit op. Die 2e wereldkampioenschapsmissie gaat daarom lukken. Omdat hij er in gelooft. En ik ook.